

Trianon – egy kinkeserves lehetőség Istenhez való viszonyunk újrágondolásához

Trianonról beszélünk már évtizedek óta. Még megbecsülni sem tudom, hány folyó méter könyvet írtak róla, s hány terabájnyi anyag található róla a világhálón. Nincs ember, aki ezt teljességében át tudná tekinteni, nemhogy kiértékelné. Még annak egy ötödét sem, ha elfogadjuk, hogy a Pareto-elv mérvadó.

Azóta kiderült, számos vélemény a legendák világába tartozik. Ezeket sem kívánom felsorolni. Most legújabbán egy felhívásban azt olvasom, csupán el-
lenéseink állítják, hogy a trianoni diktátum nem érvényes. Szó szerint a kö-
vetkezőket írják: *„Az ellenérdekelték azt terjesztik, hogy a trianoni szerződés
már nem érvényes, viszont a valóság az, hogy teljes gyalázatával él, szedi
áldozatát és senki nem hatálytalanította a 130 oldalban foglaltakat. Min-
den erre épülő szerződésnek a jogi alapja. Mondja ki a [hágai nemzetközi]
bíróóság, hogy nem érvényes!”* Bizony, az 1947-es párizsi békeszerződés van
érvényben.

Ez csak az egyik pótcselekvés. Ha kimondaná, mi történne? Mindenféle
fals és ezért félrevezető levél, vélemény, felhívás született, mely azonban nem
tudja elleplezni azt a tényt, hogy ami 1920-ban, vagy még 1940-ben valóság
volt, az ma már nem létezik. Trianont részben a két bécsi döntés helyreiga-
zította, de rosszkor és rossz oldalról jött a részleges kiigazítás. Ezért lehetett
csak kérész életű.

Nincs az a nemzetközi szervezet, legyen az Nemzetközi Bíróóság vagy akár
az ENSZ, mely helyreigazítást, pláne jóvátételt tudna adni. A történelem
nem sakkjátszma, melyet tetszőleges lépéstől újra lehet játszani. Az, hogy
igazságtalanság történt, nem lehet vita tárgya. Unos-untalan küldözgetik
halott politikusok véleményét, mely elítélte a trianoni diktátumot. Sokat
érünk vele! Bizonyára akad élő politikus is, aki ma készséggel elítélné.
És akkor mi van!? Ki mondhatja ki azt, hogy a történelemben csak velünk
történt igazságtalanság, másokkal nem? Mindenkit a vele szemben elköve-
tett méltánytalanság érdekel, azzal van elfoglalva, a másokéért nem fog tenni
semmit. Még egy könnycseppet sem fog hullajtani. A nemzetközi jog? Szép
tudomány, de **Herczegh Géza** akadémikus, alkotmánybíró és az ENSZ hágai
Nemzetközi Bíróóságának tagja mondta el egyszer fehér asztal mellett: – idős
korára jött rá, hogy nemzetközi jog nem létezik! Mindig az erősebb diktál
és azt valamilyen – legalábbis számára – elfogadható jogi indokkal alá is tá-
masztja.

Írhatunk bármit, legyen az beadvány vagy éppen felhívás, a helyzeten ez
édeskeveset változtat. Ahogy a párizsi tüntetések sem. Lehet aláírásokat

gyűjteni és tiltakozásokat küldeni mindenhová. Ez már annyiszor megtörtént és az eredmény siralmas. De mint a légy az üvegablaknak, mindig akadnak emberek, akik a tiszta szándék ellenére nem akarják észrevenni, hogy az üvegnek csapódnak újra anélkül, hogy kiszabaduljanak a pótcselekvés kényszerzubbonyából. Érdekes. Sokan követik a Habsburgokat, akik állítólag semmit sem felejtenek, ám semmit sem tanultak. Ezt Talleyrand a Bourbonokról is megállapította. Esetünkben ezt másképpen kell megfogalmaznunk! Sok mindent elfelejtettünk, sok mindent rosszul tudunk, de annak ellenére sem tanultunk belőle! Amit felejtettünk, meséssel pótoljuk.

Nem világos számomra, hogy akik Trianon revízióját óhajtják, mit is akarnak valójában elérni a gyakorlatban. Visszaállítani az egykori Magyar Királyságot? Erre elvben még valamikor 1940 előtt lett volna esély. Ezt a lehetőséget elmulasztottuk, ám realitása sem volt. Az akkori etnikai viszonyokat sem tudjuk visszaállítani. A demográfiai adatsorokat mindenki ismeri. Az egykori magyar állampolgárok csöndesen kihaltak. A történelem színpadára már nem tudnak föllépni és semmilyen véleményt, akaratot sem tudnak nyilvánítani. Unokáik másképpen gondolkoznak. A gondolkodásban is megszűnt a folytonosság. Sokszor „jó” janicsárokként megtagadják szüleiket és anyanyelvüket.

Vagy a bécsi döntések időszakához kellene visszatérnünk? Erre elvben 1965-ig lett volna lehetőség. Csak éppen az akkori világpolitikai helyzet erre semmilyen lehetőséget nem nyújtott. A mai etnikai viszonyok ezt sem támogatják. Elfelejtettük teleszülni a Kárpát-medencét. Mondhatná valaki, hogy az egykori igazságtalanságot – hogy színmagyar területeket csatoltak el érzéketlenül –, most egy másik kompenzálhatja: szlovák többségű területek kerülnének vissza. Mit kezdünk majd velük? Szeretjük idézgetni Cs. **Szabó Lászlót** is, aki a következő sorokat az első bécsi döntés előtt írta. *„Kassát és Pozsonyt akkor is visszakérném, ha már egy szál magyarja se volna. Csináljunk becsületes vásárt: ne csak eleven hússal mérjük a jelképeket, hanem azokkal a halottakkal is, akiket a századok magukba visszafogadtak. Százalékkal mérnek? Mérjünk temetőikkel.”* Nem az az elsődleges gond, hogy temetőinkben nem hagyják pihenni a holtakat és kiebrudalják őket onnan, hanem az, hogy nincs földi hatalom és erő, mely pártolná akár minimális törekvéseinket. Pedig a földrajzi egység maradt.

Ma új szereplőkkel kell számolnunk, akik számára a Kárpát-medence egyseges államalakulata a múlté. Ez sem mérvadó, mert az, hogy a közvéleménynek valamiről ilyen, vagy amolyan véleménye van, nem sok köze van a valósághoz és főleg a lehetőségekhez. *A Kárpát-medencét nemcsak politikailag szabdalták föl, hanem a lelkekben is megerősítették mára a határokat. Pedig ma már mi mindenre van lehetőség a sokszor szidott Európai Unió keretei között! Ezekkel sem élünk úgy igazából!* Csak egy elrettentő példát mondok. A magyar kereskedők áthozták árujukat, de ott még a magyarokkal is szlovákul igyekeznek társalogni, tárgyalni. Nem hozzák a nyelvet vissza!

Tudomásul kell vennünk, ha továbbra is pótcselekvésekhez igazodunk, az államhatárok etnikai határok is lesznek, sőt Magyarországra tevődik át a szlovák-magyar etnikai határ.

Az 1947-es párizsi „békeszerződés” felülírta a trianonit, amint említettük. Ez lépett hatályba, ezt tartja mindenki érvényesnek. Hogy közben birodalmak, országok estek szét, abból az égvilágon semmi sem következik.

A legtöbb elemzés vagy ostromozás nem tud a helyzeten változtatni. Ezt tudomásul kell vennünk. A gyakorlatban elkövetett mulasztásokat nem lehet számítógép mellett helyrehozni. A meg nem született magyarokat semmi sem pótolhatja. Ez az egyetlen reális lehetőségünk!

Amit látok az a dilettantizmus, a történelem valódi mozzgórugójának az ignorálása. Nemcsak az individualizmus győzelme a közös érdekek fölött, hanem a Tízparancsolat semmibe vévése! Hazudunk egymásnak, egyéni érdekeinket közösségekkel palástoljuk, érzékiségünk nem ismer korlátokat... De azért rendes úriembereknek tartjuk magunkat. Tetszik, vagy sem, korlátozottak vagyunk, saját elképzeléseink, álmaink, fatamorgánáink és felkészületlenségünk rabjai.

Oldalakon át korholhatnám, ostromozhatnám önmagunkat. Ám mivel ezt mellesleg terméketlen időpocsékolásnak tartom, hogy ne lopjuk egymás idejét, nem kerülgetem ezután a forró kását. Ebben beletartoznak úgy meglehetősen durva személyes tapasztalataim, mint az elvi megfontolások is. Az előbbiekből is táplálkoznak, hogy közírói tevékenységem egyes individuumból meglehetősen bizarr képzeleteket váltanak ki. Bizonyára egy lélekűvár számára ezek érdekes következtetések levonására adhatnának alkalmat. Ezek jelzik a társadalmi közeg vakságának mértékét. Egy olyan kényszerzubbony mozaikjait rakják össze, melyekkel szembe kell néznünk.

Szinte kimerítettük az összes lehetőséget. Azért mondom, hogy szinte, mert rendszerint mindenki a földi összefüggésekkel, összetevőkkel foglalkozik, mintha azok felett nem létezne más. Pedig van! Nem a nagyhatalmak és kishatalmak, politikusok és katonák, szélhámosok és szabadkőművesek döntötték el mi fog történni a huszadik századot beindító első világháború után. I. Ferenc József mindent megfontolt és meggondolt, így nyugodt lelkiismerettel küldte alattvalóit a mézárszékre és a falevelek sokszor lehulltak. A többiek is így voltak vele. Az biztos, nem mi kezdtük, mert mindenki a másira várt, hogy legyen hivatkozási alapja. De háborúra készült mindenki. **Tisza István** ugyan két hétig ellenállt, de azután beadta a derekát, fontos engedményeket csikarva ki, de azoknak a későbbiekben semmilyen jelentőségük sem lett.

Nem kellett volna megkötni a kiegyezést? De milyen más lehetőségünk volt akkor? Ha volt is, nem éltünk vele. A kettős monarchiába csöppentünk, melynek nem csupán negatívumai voltak természetesen. A számunkra sem. **Ferenc József** túlélte korát? Bizonyára. Ha hamarabb hal meg, **Ferenc Ferdinánd** következik? Ki tudja, mi történt volna akkor?

Ezeket a lehetőségeket végigzongorázhatjuk, de szintén nem sok tanulsággal kecsegtetnek. Nekünk abból kell kiindulnunk, hogy az Osztrák-Magyar Monarchiában éltünk, ahol a németeken és magyarokon kívül, állami léttel csak a horvátok rendelkeztek. Ez az akkori szemlélet következménye volt. Huszadik századi szemmel, ez joggal bírálható, de nem sokra megyünk vele. A kor szemléletét nem lehet megváltoztatni, lecserélni. Visszamenőleg nem

lehet látni a jövő elvárásait, kihívásait. A jövőből nem tudunk üzenetet küldeni a múltba, de a múlt csapdájába beleeshetünk. Akkor majd mindenféle terméketlen és hatástalan forgatókönyvön agyalhatunk. Pótcselekvés lesz ez is a javából.

Még füstölöghetünk is, ha úri kedvünk és történelmi küldetésünk ezt kívánja meg. Az sem igaz természetesen, hogy gúzsba kötve táncoltunk, mások erőszakolták ránk akarataikat, nekünk csak el kellett szenvednünk a méltatlan következményeket. Tanultunk belőle?

Hallgatom, olvasom a történeteket, melyek velünk estek meg. Mi írtuk magánéletünk forgatókönyvét vagy csak kullogtunk a vaksors után? Hagytuk magunkat az orrunknál fogva vezetni? Nem mi vezettük saját magunkat és másokat az orrunknál fogva? Ártatlanok lennénk saját életünkön belüli ténykedésünkért? Ha az 1920 óta történt eseményeket tekintjük át, bizony rá kell döbbernünk, sok mulasztás részesei voltunk. Igen, voltak korszakok, mint a náci megszállás, a háború, vagy a Rákosi-korszak, ahol a mozgástér bizony nagyon szűk volt. De mindig lehetett valamit tenni, ahogy ezt számos példán keresztül láthatjuk. Ha persze csak horizontálisan emberi szempontokat veszünk figyelembe, akkor nem sokra megyünk.

Ahogy magánéletünk, közösségünk, létünk „térképe” is a Galton-deszkához hasonlítható. Ahogy az azon végigfutó golyó nem válogat a lehetőségek között, hanem vaktában a nagy számok törvénye szerint viselkedik, mi is azt tesszük életünk során és engedelmesszük a matematikai nyájszellemmel. Ez uralkodik és érvényesül, mert fölfelé nem nézünk. Kötelező lenne? Nem lehet mást csinálni?

Akadnak, akik őstörténeti magyarázatokból indulnak ki és azokra hivatkozva szeretnének korrekciókat végrehajtani. A politika azonban az ilyen eszme-futtatásoknak ellenáll, sőt meg sem hallja őket. Vagy esetleg kigúnyolja azokat. Azután meg a még nagyobb és végzetes veszélyt jelentő új magyar vallás propagálásával is szembe kell néznünk, mely nem más, mint az újpogányság egyik változata. Ez viszont lehetőségeink ismételt korlátozása és csakis csúfos bukás lehet a vége. Azok, akik azt magyarázzák, hogy valakik meghamisították a Bibliát és az korrekcióra szorul, kétségbe vonják a Szentháromság mindenhatóságát és végül saját lehetőségeinket korlátozzák, viszik nemcsak a zsákutcába, de a pokolba.

Még **Jókai Mór** sem nézett a magasba!

„Vedd fontolóra, magyar nemzet, e történetet...”

Sokat vétettél önmagad ellen, sokat bűnhódtél önmagad miatt.

Kerested a veszedelmet és megtaláltad; elhajítottad magadtól a jó szerencsét és nem találtad meg többet.

Terhedre volt a nagy hatalom, amit Mátyás király hagyott rád, alig vártad, hogy azt apró darabokra feloszthasd; sok embernek jusson belőle, senkié se legyen.

Mikor végveszedelmedre esküdt ellenség jött határodra, akkor belháborút csináltál magadnak, abban vérzettél el.

Mikor eljött rád a válság napja, nem voltál rá készen; álmodból riaszta fel a jajszó. Egy hatalmas nemzet, mint te, egy maroknyi haddal jelent meg

felkészült ellensége előtt; az ott elveszett, elhullott. Dicsőség legyen szomorú sírjaikon! Akik túléltek őket, irigyelhatték tőlük a halál nyugodalmát.

A szabad magyar barbár parancsszónak tanult engedelmeskedni; adott harácsot számlálatlan pénzben, csókolta kezét-lábát nagy urak szolgálainak, nagyságos úrnak hívta, aki ráüött.

Várait látta egyenkint ellenség kezére jutni, látta megjelenni tornyain a félholdakat, tanult törökül, tatárul, hogy megértsék, ha panaszkodnia kell.

Szép nagy országát elosztották két darabra; ... a szép ősi címer, a négy ezüst folyóval kétfelé vala repszte; egyik folyó ide szakadt, a másik amoda; a magyarnak csak a köztük levő véres mező maradt. (...)

Emeld fel szívedet.

Múttad olyan volt, amelyet megérdemeltél, s jövendőd lesz olyan, amelyet megérdemelsz.

Nézz bele a történetnek e lapjaiba s gondold meg azután: mi voltál? mi vagy? s mi légy?"

(Jókai Mór: Az utolsó budai basa, 1895)

A megtörtént forгатókönyvet ismerjük. Változtatni nem lehet rajta. Pedig szeretnénk. Nézzünk szembe azonban egy másik lehetőséggel is, mely ugyan mindig kéznél volt, de nem éltünk vele, csak felemásan! Egyesek szeretik hangoztatni – mert ugye vallásosak, hogy mi Mária országa vagyunk! A szlovákok is ezt tartják a sajátjukról – tőlünk függetlenül. De ez édeskevés! *Krisztus országának kell lennünk, hogy pozitív eredményt érjünk el!* Mert Krisztus azt mondta feltámadása után: „*Nekem adatot minden hatalom mennyen és földön.*” Senki másnak! **Vallásosak vagyunk – a magunk módján? Az lehet, „csak” éppen nem Krisztus-követők. Számos pótcselekvést vagyunk hajlandók közben véghezvinni.**

Sokan szeretnek hivatkozni ebben a vonatkozásban például az 1938-as 34. Eucharisztikus Világkongresszusra. Igen, nagy tömegeket mozgatott meg. És? Többen megállapították, ez is csak a külsőségekben merült ki. Már lassan száz éve kísérletezünk mindenféle konstrukcióval. Teljesen meddő módon, minden látható pozitív eredmény nélkül, mert a történelemformáló krisztusi tant mellőzzük.

De csapjunk bele a lecsóba! Elég sokáig kerülgettem már a forró kását! Tekintsünk végig egy élettörténet tapasztalatain, melyek a Krisztustól való elrugaszkodás mutatják be a 19. század második felétől a magyar vezetőréteg soraiban. A szerző cisztercita szerzetes és teológiai tanár lett neveltetése ellenére. Igaz, békaperspektívából nézi a lepergett évtizedeket, ami mondanivalónk szempontjából kedvező.

Az 1872-ben született **P. Szeghy Ernő** szülei Turóc megyében esküdtek, majd részben a Felvidéken éltek. „*Az a társadalmi osztály, melyről én beszélek, csupán csak a magyar családokat foglalta magában, amelyekből még csak minden falura sem jutott egy-egy. Ritkán volt belőlük kettő három. A nép, az istenadta nép, az tót volt. Csupa jóság, csupa szolgálatkészség. (...)*

Istenről nem beszélt nekem soha senki. Szüleim és egész rokonságom, ismeretségem, mind vallástalan volt, vagy legalábbis nem gyakorolta vallását.

Nagyanyám volt az egyetlen kivétel. (...) Esküvőjük óta, tudtommal, szüleim, templomban sohasem voltak. Ezt még nagyanyám sem tette. Engem imádkozni soha senki sem tanított...

*Egyébként annyira vendégszerető házukba pap sohasem tette a lábát; lenéztük, megvetettük. Sajnos, nem egészen ok nélkül: sok volt akkoriban a botrány arra fönt. (...) Egyik első vallási oktatásom, amelyet a nagyapámtól kaptam, így hangzott: «Ha majd később azt mondják neked, hogy van Isten, jegyezd meg, hogy az hazugság s ne felejtsd, hogy minden pap gazember.» ...édesatyám egyik öccse pap volt; nem sok jót hallottunk felőle s nem emlékszem, hogy gyermekkorokban találkoztam volna vele.” (P. Szeghy Ernő: *Emlékeim, Veritas, Kassa 1944, 10-13. o.*)*

A családban a „vallásosság ismeretlen fogalom volt.” (i.m. 15. o.) Majd Lőcsén tanult a gimnáziumban. „Addigi életem folyamán, pedig tizenhatodik évemben voltam [1886], egyetlen egy papot sem láttam, aki bennem tiszteletet keltett volna. A világi tanárok között volt olyan, aki heves kirohanásokat intézett a katolikus egyház ellen. Történelmet tanított s minden alkalmat felhasználta, hogy azt feketítse.” (i.m. 58.) Majd Japánban az osztrák-magyar nagykövetségen nevelő. „Nem egyszer voltam, ha nem is diplomáciai, de mégis nagyobb méretű ebédeken, s ott is láttam, mennyire nem való oda a pap. Az a szemérmertlennél szemérmertlenebb társalgás, amelyet ott hallottam! A legpiszkosabb, a legrágárabb viccek, amelyekben dáma és gavallér egymáson tesz túl!” (174. o.)

Tehát egy kis keresztmetszete a magyar társadalom vezető rétegének, mely nem akarta tudomásul venni, ki a történelem ura. Kié a valódi hatalom! Ki tartja a dolgokat kezében. Látszólag természetesen nem így van. A szemünk és fülünk mást szuggerál. De a koponyánkon belüli lekvárt azért használnunk kellene a jelenségek vizsgálatánál – nem figyelmen kívül hagyva a legfontosabb szempontot.

Valaki a következő sorokat írta a világhálón: „*Nem vagyok bigott vallásos, még mielőtt bárki annak nézne, templomba sem járok, egyszerűen csak elfordul a gyomrom ettől az egésztől, ami a mai világban történik.*“ Az nem jut eszébe, hogy ez az istentagadás egyenes következménye. Akkor miért háborodik föl? A bigott vallásos alatt egyszerűen azt érti, hogy nem tartja fontosnak Isten javaslatait, vagyis törvényeit teljes következetességgel betartani. „*Az emberek mindent elhisznek, csak ne legyen benne a Bibliában.*“ - mondomta volt Bonaparte Napóleon.

Ez idáig számtalan elemzést, javaslatot, receptet olvastam, melyek mindenféle szempontot vettek górcső alá, csak éppen a Teremtőt mellőzték. Számos kiadványra, újságcikkre, tanulmányra hivatkoztak, csak éppen a Könyvek Könyvére nem. Pedig magyar nyelvre **Károlyi Gáspár** már elég régen lefordította és mindenki számára hozzáférhető. Valami új praktikára vagyunk, valami tuti tippre, ötletre, eszmére, bölcsességre. A régi valami miatt nem tűnik jónak. Nem vált be? Persze, hogy nem, mert nem kértük, hogy teljesíteni tudjuk a feltételeket. Pedig az Úr világosan Bálám szájába adja üzenetét: „*Nem ember az Isten, hogy hazudnék, nem embernek fia, hogy*

bármit megbánna. Mond-e olyat, amit meg nem tenne, ígér-e olyat, amit nem teljesít?”

Tehát mit mond? „*Ha segítségért kiáltasz, tud-e rajtad segíteni bálványaid tömege? Valamennyit fölkapja a szél, a szellő is elsodorja. De aki hozzám folyamodik, az örökli az országot és részt kap szent hegyemen.*” (Ézsaiás Könyve 57, 13.) Parancsaim „*szerint cselekedjetez azon a földön, ahová bementek, hogy birtokoljátok az.*” (Mózes V., 4, 5.) „*Ha majd gyermekeid és unokáig születnek, és meghonosodtok azon a földön, de elfajultok... és azt teszitek, amit rossznak lát Istenetek, az Úr, bosszantván őt, az ég és föld most tanúm, hogy nagyon kivesztek arról a földről...*” (i.m. V.,)

Mégis, miért nem teljesíti kívánságainkat? Mert nem „*úgy böjtöltök, ahogyan ma illenék, nem úgy, hogy meghalljam hangotokat a magasságban.*” (Ézsaiás Könyve 57, 4b.) „*Nekem olyan böjt tetszik, amikor... összetörsz minden jármot!*” (i.m. 57, 6.) A hibás beidegződéseink jármait végre össze kellene törnünk, nem kellene hozzájuk ragaszkodnunk. „*Nem az Úr keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenektől, a ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előletek, és nem hallgatott meg.*” (i.m. 59, 1-2.)

„*De azok a népek és országok, amelyek nem szolgálnak Téged, elpusztulnak, azok a népek egészen kipusztulnak.*” (i.m. 60, 12.) Amelyek viszont szolgálgják, azoknak békét ad, hogy az irányítsa őket „*és igazságot, hogy az parancsoljon.*” (i.m. 60, 17b) Akkor: „*A kevés is ezerre nő, a kicsiny is hatalmas néppé. Én az Úr, rövid idő alatt megvalósítom ezt.*” Vagy másképpen fogalmazva: „*Ha majd gyermekeid és unokáig születnek, és meghonosodtok azon a földön, de elfajultok... és azt teszitek, amit rossznak lát Istenetek, az Úr, bosszantván őt, az ég és a föld a tanúm, hogy nagyon hamar kivesztek arról a földről... Nem éltek rajta sokáig, hanem menthetetlenül kipusztultok.*” (Mózes V. Könyve 4, 25-26)

Számára Trianon sem probléma. „*Mert én, az Úr, szeretem az igazságot, gyűlölöm a rablást és az álnokságot.*” (Ézsaiás Könyve 61, 8a)

A figyelmeztetés nem veszített semmit sem aktualitásából. „*Maradjanak a szívedben azok az ígék, amelyeket ma parancsolok neked.*” (Mózes V. Könyve 6, 6.) Ha nem maradnak, akkor „*az a neved [ugyan], hogy élsz, pedig halott vagy. Ébredj fel, és erősítsd meg a többieket, akik halódóban vannak, mert nem találtam cselekedeteiket teljesnek az én Istenem előtt. ...térj meg! Ha tehát nem ébredsz fel, eljövök, mint a tolvaj, és nem tudod, melyik órában jövök el hozzád. (...) Aki győz..., annak nevét nem törölöm ki az élet könyvéből, hanem vallást teszek nevéből az én Atyám előtt és angyalai előtt. Akinek van füle, hallja...*” (Jelenések Könyve 3, 1-6.)

Végezetül hadd hívjam föl arra nyomatékosan a figyelmet, hogy életünk két részből áll annak ellenére, hogy sokan a másodikat hanyagolják, vagy éppen figyelmen kívül hagyják. Egyik, kisebbik fele itt a földön zajlik, ott, ahová, és amikor az Úristen elhelyezett minket és szabad akaratot adott. Nem véletlenül, hanem feladatokkal látott el bennünket, melyeket fel kellene ismernünk és teljesítenünk tanításával összhangban. Ki ki táalentumainak mennyisége szerint. A második az örökkévalóságban – tehát az idő nélküliben zajlik,

melyet csak homályosan láthatunk, de attól még létezik. Hogy hová kerülünk, az első felvonás dönti el.

Trianont is Tőle, a Világtörténelem Urától kaptuk. Büntetésként és feladatként. Sok mindent mulasztottunk, nem aknáztunk ki, mert nem kértük útmutatását, mert figyelmen kívül hagytuk halk szavát ebben a nagy ricsajban és kísértésben, mely körülvesz bennünket.

Mindenki tudja, ha valaki sikeres kísérletet kíván végrehajtani, akkor minden összetevőt figyelembe kell vennie és megfelelő módon alkalmaznia. Ha csak az egyiket is kihagyja, hiába a többi precíz alkalmazása, kudarcot fog vallani. Miért gondoljuk, ha a legfontosabb összetevőt „kifelejtjük”, eredményt érhetünk el?

Arkhimédész szeretett volna kapni egy szilárd pontot, melynek birtokában ki tudta volna reményei szerint fordítani sarkaiból a világot. Ő még Krisztus előtt élt, így Őt, a „*fix pontot*” nem ismerhette meg. Ennek a szilárd pontnak a fel nem ismerése, félreismerése, vagy éppen figyelmen kívül hagyása okozta, hogy ez idáig nem boldogultunk Trianonnal, és ahogy a boldogtalan Sziszifusz, mi is csak görgetjük és görgetjük, de semmire sem megyünk vele. Pedig világos, amit a Zsoltárok Könyve mond: „*Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők. Ha az Úr nem őrzi a várost, hiába vigyáznak rá az őrök. Hiába keltek korán, és feküsztek későn: fáradtsággal szerzett kenyeret esztek. De akit az Úr szeret, annak álmában is ad eleget.*” (127, 1-2.) „*Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság lelkét...*”

Nélküle semmire sem megyünk, szeretetével felvértezve áldássá lehet a trianoni igazságtalanság is. Még van idő, még választhatunk!